

SLNIEČKOVÝ

PES

Začínalo sa leto, predtým bolo ešte vyše mesiaca maródovania, a tak som si spomenula na prešovský útulok pre psíkov a ponúkla som sa im, že im pomôžem s dočaskou. (Dočaska je skratka od slov dočasná opatera a znamená to, že si človek vezme z útulku psíka a stará sa o neho, kým si psíka niekto natrvalo neadoptuje.)

A tak sa k nám dostal Bleky. Vlastne som ho mala postrážiť iba jeden víkend, pretože dočaskári, u ktorých býval, potrebovali odcestovať. A na ďalší týždeň mal už Bleky putovať k svojej novej, adoptívnej rodine.

Do toho psíka sa nedalo nezamilovať. Krásny kukuč, srst' neskutočne príjemná na hladkanie, v očiach mu hrali iskričky... A to, čo z neho vyžarovalo – to bola neuveriteľná láska. Bolo mi veľmi ľúto, že už má nových majiteľov, ale zároveň som mu to priala. O to väčšie bolo moje prekvapenie, keď som ho zrazu na fejsbuku prešovského útulku našla v aktuálnej ponuke. Hneď som tam volala. Povedali mi, že Blekyho adopcia bola práve zrušená. A bolo rozhodnuté.

Bleky sa ukázal ako fakt slniečkový tvor. Najprv si získal Belku. Belka neznáša cudzích psov na dvore a prišerne žiarli, keď hladkám iné zviera ako ju. Lenže prišiel Bleky, pooblizoval jej papuľku i ušká a Belka sa s ním zrazu divela po dvore ako malé šteňa.

Potom prišli na rad mačky. Máme ich štyri: päťročnú Flick, ročných súrodencov Zippiho a Roxanu a takmer ročného Salema. Prvý deň na dvor ani nenazreli. Druhý deň sa všetky okrem Flick skrývali pod autom. Tretí deň sa však už prišli suverénne najesť do domu, a ak ich aj Bleky zahnal, vrátili sa. Flick dokonca ani nepridala do kroku, keď sa k nej Bleky rozbehol, iba na neho škaredo zazrela, a to mu stačilo. A Salem... Medzi Salemom a Blekym vznikol krásny vzťah! Hrávajú sa však na pohľad dosť čudne. Cudzí človek by si mohol dokonca myslieť, že Salemovi ide o život. Ale nejde, aj keď ho Bleky obhryzkáva, obžúva, prenáša z miesta na miesto, naháňa a neustále do neho vyrýva. Aj som si myslela, že to Salemovi lezie na nervy, ale naopak: keď si ho Bleky nevšíma, okamžite labkou upúta jeho pozornosť, a dokonca sa oň obtiera, keď nemá naporúdzi moju nohu.

Roxanke zas dvíha sebavedomie. Vždy, keď sa za ňou pustí a ona sa zježí, Bleky sa rýchlo stiahne a tvári sa, že sa jej bojí. A keď Roxana zasyčí, Bleky sa okamžite dáva na útek, ale iba naoko. O minútku už do nej zas rýpe. Na Roxane normálne vidieť, ako rastie od pýchy. Škoda, že nepochopila, že si z nej Bleky len uťahuje.

Bleky je nesmierne múdry. Rád sa učí a triky sa dokáže naučiť veľmi rýchlo. A teraz, teraz dokonca ukázal, že by mohol byť psím terapeutom. Vzala som ho totiž do canisterapeutického tábora pre deti s dyslexiou (canisterapia je spôsob terapie, pri ktorej sa využíva priaznivé pôsobenie špeciálne vycvičeného psíka na zdravie človeka). A čo sa stalo? Do Blekyho sa zamilovali takmer všetci. Pomáhal deťom čítať, pomáhal deťom neplakať za rodičmi, hral s deťmi futbal – a on sám sa zamiloval do profesionálnej psej terapeutky Meggie a jej majiteľky Janky.

Ja ako jeho majiteľka som dostala milión rád, ako sa o neho starať a ako ho cvičiť, aby mohol naozaj pomáhať. A verte, učiť Blekyho nové kúsky, to je skutočne veľká radosť! Bleky všetko chápe a naozaj ho baví, keď s ním človek pracuje. A tak si sadá, líha, gúľa sa po zemi, aportuje, dokáže dať pusu... Práve ho učím, aby rozumel pokynu: Hľadaj! A viete, čo je ešte perfektné? Spolu s Blekym sa cvičí aj Belka. Je totiž nesmierne pažravá na maškrtky, čo Bleky pri trikoch dostáva, a tak odušu robí všetko, čo poviem.

Bleky je fakt slniečkový pes. Stále sa usmieva a je spokojný, a keď vonku odpočívam, pokojne na mňa vylezie a len tak si na mne vegetí. Zatiaľ som na ňom objavila iba jednu nerest. Keďže je krížencom borderskej kólie, neskutočne rád naháňa a zaháňa zvieratá na dvore. Odniesli si to najmä chudatá zajace, ktoré som začala voľne vypúšťať na pašu. Bleky síce žiadneho nezadrhol, čo je super, ale ponaháňal už kaž-

dého jedného. Keďže však veľmi dobre vie, že to nemá robiť, zajace naháňa, len keď sa nikto nepozera. Alebo jednoducho vypne zvuk a tvári sa, že je na dvore úplne sám.

Fakt toho psíka zbožňujem. A dúfam, že sa mi podarí vychovať ho tak, aby priniesol aj nám, aj deťom ešte veľa-
-preveľa radosti.

**VIETE,
AKO VYZERÁTE,
KEĎ SI UBLÍŽITE
PRI NIEČOM,
ČO STE MALI**

ZAKÁZANÉ?

K

ed' som bola malá, často som si rozbíjala kolená. Náš dvor bol trochu z kopca a ja som po ňom rada behala. Vždy, keď som spadla a oškrela si nohy, rozrevala som sa. Na môj rev vybehla mama, stará mama alebo dedo, vzali ma do domu a na ranu mi naliali jódovú tinktúru. Akože dezinfekcia. Príšerne to štípalo a ja som revala ešte viac.

Neskôr som sa začala viac báť tej tinktúry ako krvavých kolien. A tak vždy, keď som spadla, buchla sa do hlavy alebo si rozbila iné miesto na tele, rýchlo som vstala a akože nič som odišla niekam za dom, aby ma nik nevidel. Tam som si niekedy aj so slzami skontrolovala zranené miesto a mame som sa ukázala na oči, až keď mi rana trochu zaschla.

Prečo to spomínam?

Na našom dvore sa vyskytli potkany. Vykukli z diery v podlahe a zvedavo sledovali, čo dávam zajacovi. Moja prvá reakcia, keďže doma sa starám o našu bezsrstú potkanicu Nut, bola: „Jéj, aké zlaté!“ Dokonca som natiahla ruku, že ich idem pohladkať. Našťastie, došlo mi, že divý potkan nie je naša Nut,

a dokonca som pochopila, že ide o škodné hlodavce, ktoré ohrozujú najmä mláďatá. A tie sme práve čakali. Teda nie my, ale zajačica.

Rýchlo som zalarmovala manžela, pozháňali sme mechanickú pascu a nastavili ju do prázdnej klietky.

Deň bežal, ja som na potkany aj zabudla, keď tu zrazu cvak! Pasca treskla a zo zajačince vybehol náš kocúr Dixi (teda on je susedin, ale aj náš). Potriasal hlavou, zrejme po nej dostal, no keď ma zbadal, ladným krokom sa presunul

k susedkinmu plotu, pričom zo mňa nespúšťal zrak. A tváril sa, akože: Ja som nič neurobil, nepchal som sa nikam, kam som nemal, a vôbec nič mi nie je... Presne ako ja, keď som bola malá. Dokonca si aj sadol a hrdo predstieral, že sa mu nič nestalo.

Viete, čo je na tom super? Že ak sa aj tvárite akože nič, vaši blízki presne vedia, že sa niečo deje. Lebo ten pohľad „akože nič“ je úplne iný, ako keď sa naozaj nič nedeje. A je jedno, či ide o deti, alebo o zvieratá.

P. S. Potkany máme doteraz. Znalí ľudia mi radia všetko možné aj nemožné, ale potkany zatiaľ vyhrávajú. Tak či tak, najviac sa mi pozdáva rada pozháňať si psa potkaniara. Tento nápad však doma neprešiel. Máme totiž dve sučky. Jednu starú, nahluchlú a poloslepú, takže nič. Druhá sučka je síce špecialistka, ale na bociany. Voláme ju bocianiarka, lebo neexistuje, aby nám bociany len tak lietali ponad dvor. A veru sa nalietajú... Oddychové miesto s výborným výhľadom na hniezdo totiž majú na komíne domu našej mamky.

